

Mục lục

Ma Yoan	6
Chiều Ba mươi Tết	22
Mùng Một Tết năm ấy	38
Chém hổ được vợ	50
Tiếng súng cuối cùng	60
Tay có mắt	76
Đặc sản	86
Đèo Kỉ Niệm	98
Người có duyên với hổ	110
Bến nước	120
Góc khuất của rừng	134
Ấm bụng	146
Quà của Yang	160
Ea H'Leo	178

MA YOAN

Năm ấy, Già làng buôn Thi đã sống hơn tám chục mùa rẫy. Tóc cụ trắng như cụm mây buổi sáng trên đỉnh Chu Yang Sin mùa khô, da mặt chi chít nếp nhăn thời gian nhưng không giấu được nét phúc hậu. Cụ ngồi im lìm như hóa đá, lưng tựa vào chiếc cột cái của ngôi nhà dài. Vây quanh bếp lửa trong phòng khách của căn nhà dài có hơn trăm người già trẻ, trai gái, hầu như miệng ai cũng ngậm chiếc tẩu thuốc làm bằng gỗ, khói nhẹ nhàng bay. Ngoài đầu sàn, gió ẩm ẩm lướt qua, trước khi xuôi theo con suối chạy về phía Bắc.

Già làng phá tan im lặng, hỏi:

- Ai có cách gì trị con hổ này không?

Ma Ju, thợ săn giỏi nhất vùng, có khuôn mặt dài và hai mắt thâm quầng - dấu hiệu của nhiều đêm thức trắng canh bầy gia súc - chậm rãi rút tẩu thuốc khỏi miệng, thở dài:

- Dân mình bị người ta xúc ra đây lập buôn mới, tuy gần con đường lớn đổ nhựa của người Yoan nhưng nơi này xa rừng già quá. Yang giận dữ mới sai hổ xuống quấy phá, chắc không đuổi được đâu.

Nghe Ma Ju nói, nhiều người khẽ gật đầu ra vẻ đồng tình. Y Kuan, một thanh niên mặt tròn, tay chân rắn chắc như cây gỗ trắc, đã sống mười chín mùa rẫy nhưng chưa nhận củi cầu hôn* của cô gái nào, đứng bật dậy nói:

- Tối đến, người ta cấm không cho dân mình ra khỏi buôn thì làm sao đi đuổi hổ? Không đuổi được nó, trâu, bò, heo, chó dưới gầm sàn cũng bị nó bắt sạch. Rồi lấy gì mà sống?

- Sợ gì hổ! Người Mĩ có súng, đoàn một cái con voi to dùng còn lăn quay ra chết, nói gì hổ.

Một tiếng nói chói lôt từ chân cầu thang vọng lên, cùng lúc đó, ánh đèn pin cực mạnh sáng quắc quét thẳng vào trong nhà làm mọi người chói mắt. Mười hai lính ngự quần áo rằn ri, mũ sắt nặng

* Phụ nữ Ê Đê yêu ai thì gửi củi đến xếp dưới gầm sàn nhà người ấy để tỏ tình.

trịch, tay lăm lăm khẩu AR-15 xộc lên sàn nhà. Tên đi đầu, có vẻ là viên sĩ quan chỉ huy, đứng nghênh ngang giữa cửa lớn, hách dịch nói:

- Già làng không phải sợ! Mọi người giải tán về lán ngủ đi. Chuyện hổ phá buôn, cấp trên đã biết, bắt được ngay thôi. Trong đám thanh niên ngồi đây, có thằng nào dũng cảm xung phong đi săn hổ với bọn tao không?

Tất cả lặng im, ai cũng cúi mặt xuống như đang tìm đồ vật bị rơi dưới sàn. Sáu tên lính chia nhau đứng dọc hai bên cầu thang, im lìm như những bức tượng nhà mồ. Tên chỉ huy bước đến sát bên Già làng, quay nhìn ngó mọi người một lượt rồi cười khẩy:

- Hơn hai chục thanh niên trai tráng thế này mà không ai dám đi bắt hổ thì hèn nhất quá. Thôi được rồi, để bốn chú đi bắt hổ mang về đây cho lũ tụi bay sáng mắt ra.

Dứt lời, hắn quay mình bước đi, khẩu súng ngắn đeo bên hông trễ xuống phía háng trông ngồ ngộ. Chờ đám lính đi khuất, Già làng nói:

- Mấy người Yoan này đi theo Mĩ, cạy thế nhiều súng đạn, để họ thử sức xem sao. Từ ngày mai bà con đi làm rẫy hay vào rừng phải đi theo nhóm bốn năm người trở lên, không những đề phòng hổ mà còn canh chừng cả bọn lính nữa.